

КОСАТА МУ ПОБЪЛЪ САМО ЗА ЕДНА НОЩЬ

(по Розегеръ)

— Татко, какво е онова голѣмо сухо дърво въ гората? — запита еднѣжъ Тошко баща си.

— Това дърво, когато е било кичестъ зеленъ боръ, е спасило дѣда ти отъ смъртъ. Слушай да ти разкажа, случката.

Дѣдо ти билъ още младъ, нежененъ. Връщаль се една вечеръ отъ работа. Навлѣзълъ въ гората. Било вече тъмно. Вървѣлъ и весело си подсвирквалъ. По едно време чулъ продължително виене на вълци. Стисналъ яко здравата си тояга и забързалъ. Сегисъ-тогисъ се услужвалъ, но чувалъ само жалния викъ на горската сова. Виждалъ чернитѣ дънери на дърветата край пжтеката, презъ които отъ време на време блѣсвали силни свѣткавици.

Неочаквано чулъ пакъ вълчи вой, но вече много по-близо. Почналъ да тича, като често се озѣрталъ. Скоро съзрѣлъ да свѣтятъ като вжглени очитѣ на хищницитѣ. Чувалъ тѣхното запѣхтѣно дишене. Предъ него се изпрѣчилъ голѣмиятъ кичестъ боръ. Безъ да мисли много, метналъ се на единъ клонъ и почналъ да се катери нагоре.

Вълцитѣ пристигнали. Стояли единъ моментъ неподвижно и почнали да душатъ. Тѣ били цѣла глутница. Съглеждатъ дѣда ти. Почнали да се хвърлятъ връзъ стеблото и да дращятъ по кората му. Дѣдо ти се закатерилъ още по-нагоре и седналъ на единъ дебелъ клонъ. Тукъ е на сигурно мѣсто.

Но вълцитѣ не си отивали. Тѣ обкржили бора, душили, дращѣли, виели. После едни наклѣкали, а други налѣгали отдолу и не си откъсвали очитѣ отъ него. Почналъ да вика, като мислѣлъ, че ще ги изплаши. Тѣ не се мърдали.

Разбралъ той, че ще трѣбва да ношува на бора. Покатерилъ се подъ самата му корона. Намѣстилъ се между стеблото и два клона и зачакалъ спокойно.

Но не следъ много приближили и се надвесили